

лосеви клонове. Нѣкой е дохождалъ или излазялъ отъ тука.

Улрихъ.

Да, това е така! Въ нейното отсъствие! . . О, господи, господи! А азъ са обѣщахъ, азъ са заклѣхъ. . . Разбира са, че тие нѣма да ми повѣрватъ. Тие ще да кажатъ, че азъ съмъ потъпкалъ думата си, че съмъ погазилъ клѣтвата си, че съмъ са уплашилъ. . . Що да права? Какво ща азъ да права сега? (Той си кърши ръцете въ голѣмо отчаяние).

Максфелдъ.

Азъ та сжѣтовамъ само едно. Извѣсти сжзаклѣтниците за това произшествие безъ да губишь време. Постарай са да увардишь баремъ главите имъ.

Улрихъ.

А какво ща да права съ сжзаклѣтниците изъ Бамбергъ? А съ сжзаклѣтниците изъ Вюрцбургъ и изъ сичка Франкония? Какъ ща да извѣста тѣхъ? Ако графътъ остане живъ, то тѣхното възмушение ще принесе на неговиятъ олтаръ хиляди жертви. Тие повѣрваха на думите ми, и ще да умратъ за това! Ахъ, азъ съмъ нещастенъ! . . И сичкото това е истина! Азъ имъ измѣнихъ. А кой ги накара да възстанатъ? Боже мой, азъ ги предадохъ, азъ предадохъ братията си . . . Бѣдни юначе, тебе ще да нарѣкатъ не Брутъ, а Юда! (Той покрива лицето си съ ръцете.) Ето какъ отмъщавамъ азъ и за тебе, Елизо! Ти имашъ вече причини да ма презирашь, да. . . Но кой е знаалъ, за сжществуванieto на това писмо? Азъ ви излѣгахъ, братия! Азъ никога не съмъ ималъ това писмо . . . Чуй, Максфелде, иди . . . Кажми имъ каквото щешъ! . . Азъ съмъ длъженъ да пре-